

ЯК КОПАЛИ ПРИП'ЯТЬ

Плив один чоловік човном по Прип'яті, бачить - на березі село.

- Як називається? – питає.

- Комори.

Пливе далі - годину, другу. Бачить - село.

- Як називається?

- Комори.

Схопився чоловік за голову: що за дивина? Потім здогадався. Тут річка петляє і стільки має рукавів, що він заблудився. Чому ж Прип'ять така вертлява, кривуляста? У Ноблі віддавна ходить легенда-анекдот...

Коли Бог створив землю, то почав обдивля-

тися її. „Добре», - сказав, але глянув на Полісся і спохмурнів: там виднілися кущі, болота, піски і жодної путящої річки. Тоді викликав помічників і наказав:

“Спускайтесь на Полісся і викопайте річку. Припніть болота до річки - може, хоч трохи буде сухіше.” Не хотілося небесним „трудягам» на Полісся, але що поробиш, спустилися в Нобель. Тоді тут не було ні озера, ні річки. Люди жили з лісу - бортникували, полювали. Повеселіли копачі, заспівали та як почали танцювати! Так гупали чоботиськами об землю, що дірки пробили в ній, і вода пішла, і озеро стало. Потім

почали річку копати. “Припнемо болота до річки - буде Прип'ять,” - сказали і пішли за село. А були п'яні, ходили туди-сюди, так і покопали. Тому й приїжджий чоловік блукав. І нині ніхто не скаже, що біля Нобля ріка- стільки їх тут переплітається, розходиться і сходиться .

Справді, „стоходна» ріка, всипана жовтим лататтям та білими ліліями. Тулиться близенько до синьооких боліт, а подекуди прямує течією понад сумними очеретами до нашої посестриці Білорусі. У низьких заболочених її берегах рясно зацвітає жовтий первоцвіт-латаття.

Записано з уст Куликовича Василя Кіндратовича, 1927 року народження, в селі Нобель, 14 серпня 2003 року.

Записав Куликович Юрій Леонідович

Полісся. – 2013. - №04/31 січня/